

Sygn. akt V KZ 32/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **K. N.**

skazanego za przestępstwo z art. 160 § 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 lipca 2017 r.

zażaleń skazanego i jego obrońcy

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego

Sądu Okręgowego w S. z dnia 2 czerwca 2017 r. sygn. akt IV WKK [...]

o odmowie przyjęcia kasacji

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. i art. 530 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie, obrońca skazanego w dniu 4 maja 2017 r. wniósł kasację (k. 3) podnosząc zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego, mianowicie: art. 193 k.p.k., art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k., art. 455 k.p.k. oraz art. 399 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. Zarządzeniem z dnia 2 czerwca 2017r. odmówiono przyjęcia kasacji obrońcy skazanego wobec jej niedopuszczalności z mocy ustawy. Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł zarówno skazany jak i jego obrońca.

W osobistym środku odwoławczym skazany poza zakwestionowaniem trafności wydanego rozstrzygnięcia podniósł także nienależytą obsadę organu wydającego zarządzenie. Zdaniem skarżącego zarządzenie, o którym mowa winien wydać Prezes Sądu Okręgowego w S., nie jak to miało miejsce w tej sprawie

Zastępca Przewodniczącego Wydziału, w którym to wydziale zapadł wyrok w jego sprawie.

Obrońca w swoim zażaleniu podniósł zarzut naruszenia przepisów postępowania tj. art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, przejawiające się w uznaniu, iż inne rażące naruszenia prawa wskazane w kasacji obrońcy skazanego K. N. - poza katalogiem wskazanym w art. 439 k.p.k. - o ile mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia nie jest rodzajem zarzutów umożliwiającym skuteczne wniesienie nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Żadne z wniesionych zażaleń nie jest zasadne. Trafnie odmówiono przyjęcia kasacji obrońcy skazanego, jako niedopuszczalnej z mocy ustawy. Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść oskarżonego można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, a w sytuacji skazania na inną karę, dla skuteczności kasacji wniesionej przez strony konieczne jest podniesienie zarzutu opartego na jednej z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Respektując powyższe ograniczenia, obrońca skazanego mógł wnieść kasację tylko w sytuacji dostrzeżenia zaistnienia bezwzględnych przesłanek odwoławczych z art. 439 k.p.k. Takiego charakteru nie mają podniesione w kasacji zarzuty. Autor kasacji słowem nie wspomina o ewentualnym uchybieniu mającym rangę bezwzględnej przyczyny odwoławczej, a przedmiotem jego rozważań pozostają wyłącznie uchybienia natury procesowej i ich konsekwencje. Wobec stwierdzenia przez zastępcę przewodniczącego wydziału, że charakter stawianych w kasacji zarzutów nie spełnia wymogów ustawy, trafnie odmówiono jej przyjęcia. Za nieistotne w kontekście rozważanej obecnie kwestii uznać trzeba argumenty podniesione w zażaleniach zarówno skazanego jak i jego obrońcy. Zażalenie skazanego w znacznej części podejmuje polemikę z faktami ustalonymi prawomocnym wyrokiem skazującym, jedynie zarzut wydania zarządzenia przez nieuprawnioną osobę odnosi się do obecnie kwestionowanego orzeczenia. Merytorycznie jednak zarzut ten jest chybiony a zaskarżone zarządzenie zostało wydane zgodnie z obowiązującymi przepisami procedury. Nie sposób podzielić

prawidłowość argumentacji skarżącego kwestionującej dopuszczalność wydania zarządzenia przez upoważnionego sędziego. Przepis art. 93 § 2 k.p.k. pozwala na przyjęcie, że podmioty w nim wymienione mogą się nawzajem zastępować w wykonywaniu kompetencji polegającej na wydawaniu zarządzeń w określonych kwestiach (por. postanowienie SN z dnia 31 sierpnia 2006 r., IV KZ 34/06). Powyższe zachowuje aktualność także w odniesieniu do czynności z art. 530 § 2 k.p.k., a zatem kontroli ustawowych warunków formalnych kasacji dokonywanych przez przewodniczącego wydziału albo upoważnionego sędziego.

Za dalece nieaktualne uznać należało wywody obrońcy skazanego zamieszczone w środku odwoławczym na zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji dotyczące dylematów i wątpliwość autora w zakresie interpretacji przepisów normy prawnej art. 523 k.p.k. i ustawy zasadniczej. W pierwszej kolejności wspomnieć trzeba, że kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia stanowi uzupełnienie systemu dwuinstancyjnej kontroli sądowej, zagwarantowanej przepisami konstytucji, stwarzając przy tym możliwość eliminowania najpoważniejszych błędów popełnionych przez organy wymiaru sprawiedliwości, a zawartych w prawomocnych orzeczeniach. Temu służy przyjęty obecnie model postępowania kasacyjnego i przewidziana, przy spełnieniu określonych kryteriów podmiotowo – przedmiotowych, możliwość wniesienia kasacji. Wadliwie utrzymuje obrońca, że art. 523 § 2 k.p.k. blokuje całkowicie ścieżkę kasacyjną, gdy orzeczenie dotknięte jest innym aniżeli określone w art. 439 k.p.k. rażącym uchybieniem, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a oskarżonemu nie wymierzono bezwzględnej kary pozbawienia wolności. W sytuacji wydania orzeczenia innego niż skazujące na bezwzględną karę pozbawienia wolności kasacja oparta na uchybieniu polegającym na "innym rażącym naruszeniu prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia" na korzyść oskarżonego może być przecież wniesiona przez tzw. podmioty specjalne (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.). To zaś stanowi wystarczającą gwarancję, że orzeczenia dotknięte takim uchybieniem zostaną także wyeliminowane z porządku prawnego.

Ponadto zagadnienie zasadności wybranego przez ustawodawcę kryterium kary, według którego zróżnicował sytuację podmiotów uprawnionych do wystąpienia z kasacją na korzyść oskarżonego, na podstawie zarzutu „innego

rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć wpływ na treść orzeczenia” było już przedmiotem rozważań Trybunału Konstytucyjnego (vide wyrok z dnia 17 maja 2004 r. SK 32/03, OTK-A 2004/5/44).

Z tych powodów orzeczono jak w sentencji.

aw